

Ὁ γλωμός, χτυπάει, ὁ θάνατος
Καὶ καλύβες καὶ παλάτια,
Κ' ἔχει ἀδάκρυτα τὰ μάτια
Καὶ γιὰ γέρο ἢ γιὰ μωρό,
Κ' ἡ μικρὴ ζωὴ μας, Σήστιε,
Ξάφνον ὡς ἔρχεται καὶ σβύνει
Καὶ γιὰ ἐλπίδες δὲν ἀφίνει
Νὰ ξοδεύουμε καιρό.

Σὲ λιγάκι τ' ἀναπόφευγο
Θὰ πλακώσει τὸ σκοτάδι,
Καὶ τοῦ Πλούτωνα στὸν Ἄδη
Ἦσκιους κούφιους θὰ θωρεῖς,
Κ' ἐκεῖ κάτω στὴν δλόμανρη
Κατοικιὰ σὰ θὰ κατέβεις
Ἀρχηγὸς δὲ θὰ γυρεύεις
Σὲ συμπόσια νὰ ἐκλεχτεῖς,

Μήτε πλιά τὸν τρυφερότατο
Τὸ Λυκίδα θὰ εὐτυχῆσεις
Γιὰ λιγάκι ν' ἀντικρύσεις
Π' ὄλ' οἱ νιοὶ γι' αὐτὸν φωτιὰ
Καὶν' ἐσήμερα καὶ μέλεται
Σὲ λιγάκι νὰ καοῦνε
Κι' ὅσες κόρες τοῦ θωροῦνε
Τὴν ὑπέριτατη ὁμορφιά.

Ἀθήνα, τέλη τ' Ἀπριλίου, 1914 Γ. ΣΠΑΤΙΔΑΣ

ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Τα φωτ' ἀναψανε, βγήκαν τ' αστερια
Κι' ἀπο τα ὄγρα τους τα κρυφα λημερια
Οἱ προισκοκοιληδες, οἱ φωνακλαδες
Τα γελια ἀρχισανε καὶ τις κανταδες:—

«Ἦτανε μια φορα σε καπια χωρα
Μια κορη μ' ἀφτιαστα της φυνης δωρα
Τη μοσκοπούλησε μια μανα σ' ενα
Βατραχοκοιλη με χρυση καδενα».

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΣΤΟΤΣ ΝΕΟΤΣ ΜΑΣ

Στὸν Πάνο Ταγκόπουλο, στὸ ΝΕΟ ἀληθινὰ

Γειά σας ! Λεβέντες· ἀρμαθιά
Ποὺ τάρματά σας σὰν τὰ μάτια
Τοῦ μαχητῆ στὰ σκαλοπάτια
Λάμπουνε, δίνοντας γροθιά

Στὰ στήθη τὰραχνοκλεισμένα,
Βασιλοπούλα τὴ ξανθιά
Νὰ ξεσκαβώσετε, ἔσεῖς πάλι,
Μέσ' στὴν ἀνίκητην ἀγκάλη
Φέροντας τὴ χρυσὴ ξωθιά
Στὰ κρουσταλλένια της παλάτια·
Γειά σας ! Λεβέντες, ἀρμαθιά.

Καὶ ἂν εἶναι ὁ Πύργος ἀψηλὸς
Καὶ ἂν εἶναι οἱ πόρτες σιδερένιες,
Φτερὰ γιὰ σᾶς καὶ χαμηλὸς
Τόσο, σὰν τοῦ μωροῦ τὶς ἔννοιες !
Φτερὰ γιὰ σᾶς ἔπλασε ἡ Ἰδέα,
Καὶ σάβανό σας ἡ Σημαία !

Σπέτσες 1914 - V - 22

Γ. ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

L' INVESTITURE

Τὰ κάγκελα τοῦ πάρκου θὰ περάσουμε
τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἀλετροπόδα βασιλεύει
καὶ σὺ—γιατὶ τὸ θέλω—θὰ φορὰς
εἰς τὰ στρωτὰ μαλλιὰ σου ἀνάμεσα
τὸ λούλουδο ποὺ ἀσφοδελοὶ τὸ λένε.

Τὰ μάτια σου θενὰ κοιτοῦν τὰ μάτια μου
τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἀλετροπόδα βασιλεύει
καὶ τὸ χρῶμα θὰ νᾶχουνε τὰ μάτια μου
τοῦ λουλουδιοῦ ποὺ ἀσφοδελοὶ τὸ λένε.

Τὰ μάτια σου θενὰ κοιτοῦν τὰ μάτια μου
καὶ θὰ νὰ κλονιστῇ τὸ εἶναι σου ἀκέραιο,
καθὼς ὁ μυθικός ὁ βράχος κάποτε
ποὺ ἐσάλεψε—ὅπως λένε—ἄμμα τὸν ἄγγιζε
τὸ λούλουδο ποὺ ἀσφοδελοὶ τὸ λένε.

(Jean Moréas)

ΝΙΚΟΣ ΠΡΩΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

»» ΑΝΟΙΞΗ ««

Νά, ἡ Ἀνοιξη ἡ φιλάσθενη, κι ὥϊμέ ὁ Χειμῶνας
πάει ὁ λεφκός, ἡ ὥρα τῆς ἡρεμῆς τῆς τέχνης·
καὶ μέσ' στὸ εἶναι μου ποὺ νικᾷ τὸ σκοῦρο τὸ αἶμα
σὲ πλατὺ χάσμημα ἀπλώνει ἡ ἀδυναμία

Θαμπὰ λυκόφωτα χαυνώνουν τὸ μυαλό μου
ποὺ σιδερὸς περίγυρος σφίγγει το ὥς μνημα.
Μετὰ ὄνειρον ὥραιο περίλυπος πλανιέμαι
σὲ ἀγρούς, ποὺ οἱ ὄργιακοὶ χυμοὶ γαυρομανᾶνε.

Λιωμένος πέφτω ἀπὸ μωσκέες ἀποσταμένων
δεντρῶν γιὰ τὸνειρό μου σκάβω μὲ τὴν ὄψη
τάφο, δαγκώντας χῶμα χλιὸ ποὺ ἀνθοῦν πανσέδες.